

man dem her saa dybt, at der ingen Grund er til at antage, at den Klage, der nu rejser sig, ikke ogsaa skulde vedblive.

Jeg maa i den Anledning sige nogle Ord om selve Konjunkturtillæget, om dets Oprindelse og dets Væsen. Det siges nu fra alle Sider, saa vidt jeg forstaar, at dette Tillæg var beregnet til at skulle være et Velstandstillæg, saaledes at det særlig skulde udregnes efter, hvorledes Velstanden var i den øvrige Befolkning, den, som ikke faldt ind under Tjenestemændenes Kaar. Jeg maa sige, at sligt er akkurat blevet nævnt fra Lønningskommissionens Side, ikke fra Ministerens Side, men nok fra nogle Ordføreres Side, men overmaade flygtigt. Dette, som nu skal slaas fast, og som for Resten delvis blev slaat fast ved Forhandlingen i Fjor, da man ogsaa skulde lovgive om Konjunkturtillæget, er mere uhjemlet, end man vil give det Skær af. Jeg fandt ikke i Fjor Grund til at gøre nogen Bemærkning om Konjunkturtillæget, da Lovforslaget herom var til Behandling i det høje Lands-ting, thi da der den Gang var Enighed, var der ingen Grund til at minde om, hvorledes det historisk forholder sig med dette Tillæg; men jeg maa sige, at det kom aldeles ikke med nogen stærk Forklaring eller Definition fra Lønningskommissionens Side. I den Betænkning, der blev afgivet, findes der et Par Ord om Konjunkturtillæget, som nærmest viser, at man ikke rigtig kunde give en Forklaring derpaa, ikke rigtig kunde fastslaa, hvad det betød. Meningerne havde ogsaa været svært delt derom, men noget maatte der siges, og jeg erindrer ogsaa nok de Ord, som gik i Retning af, at det er Befolkningens almindelige Niveau, der skal være afgørende for det, men hvorledes man finder Befolkningens almindelige Niveau, hvorledes man kommer til en Bestemmelse af, hvordan Velstanden skal være for, at Tjenestemændene kan naa saa og saa meget, findes der ikke Spor af i den Betænkning, der er afgivet, og heller ikke blev det sagt med nogen som helst Tydelighed fra Ministerens Side, han var ikke i Stand til det; jeg kan demme om det, da jeg selv var den paagældende Person. Jeg stod overmaade uklar overfor, hvad Konjunkturtillæget betød, havde ingen Vejledning i Betænkningen og fik heller ikke nogen egentlig Vejledning den Gang fra Ordføreren, man gik over det med en Harefod, man vilde ikke dybt ind paa det. Men hvis man spurgte nærmere om det i Lønningskommissionen og hos de ledende Mænd der, fik man en anden Forklaring. Man fik den Forklaring, at Konjunkturtillæget i Virke-

ligheden var et Lønningstillæg, for at sige det rent ud. Man vilde ikke forhøje Grundlønnen — Alderstillægene var noget for sig selv —, man syntes, det var betænkeligt at forhøje den pensionsgivende Grundlen, og man valgte derfor den Form at give noget, som ingen rigtig vidste, hvad var, et Tillæg, man kaldte Konjunkturtillæg, men som for Resten intet havde med Konjunkturer at gøre; det skulde jo imidlertid have et Navn, og med dette Tillæg mente man da at kunne tilfredsstille de Krav, der rejstes fra Tjenestemændenes Side.

Oprindelsen til Konjunkturtillæget er da ikke den, man nu vil give det Udseende af. Konjunkturtillæget var en Udvej, som Lønningskommissionen benyttede for at komme ud af en vanskelig Stilling med Hensyn til Tjenestemandslønningerne. Det blev opfattet saaledes af Ministeren, og det gennemførtes i Rigsdagen, uden at det fastsloges, hvad det egentlig drejede sig om, og hvad det betød. Saadan er i Virkeligheden dets Oprindelse. Og naar man nu staar overfor at skulle ændre det, saa maatte man da mene, at den egentlige Bevismaaede maatte være den: Det er nu nødvendigt, at Tillæget gaar ned paa Grund af, at Velstanden eller den økonomiske Tilstand har ændret sig. Men det er jo i Virkeligheden slet ikke det, man siger. Man siger: Staten trænger til Penge, Finanserne trænger til Besparinger, Finansministerens Kasse trænger til at fyldes, eller i alt Fald til ikke at tømmes for Konjunkturtillæget, og af den Grund ændrer man dette. Men det har da aldrig været Forudsætningen, det blev da aldrig gjort Tjenestemændene klart, at deres Konjunkturtillæg, og derigennem deres Lønninger, skulde ændres, fordi Staten var i Nød. Hvis det er den virkelige Grund til, at man skal ændre Konjunkturtillæget, saa kan man lige saa godt foreslaa at sætte alle Lønninger her i Landet ned med 10—15 pCt., og det tror jeg dog, man i Øjeblikket vilde betænke sig paa, naar man kun som Grund derfor kunde give, at Statskassen trængte til ikke at komme af med de Midler, man derved kunde spare. Derfor maa man bort fra dette, som man har sagt; man maa roligt tilstaa, at man her har et Omraade, hvor man kan spare saa og saa mange Penge. Man tager Konjunkturtillæget. Man kan ikke tage Dyrtidstillæget, for det beror paa en bestemt Værdimaaler, hvor stort det skal være, og Lønningerne rører man i Øjeblikket ikke ved. Skønt i og for sig, med den Begrundelse man giver, var der ikke nogen Grund til ikke ogsaa at røre ved Lønningerne. Men at det ikke er et Velstandstillæg,